

Bättre en stad utom räckhåll än ingenting alls

Visst känns det lite jobbigt att hela staden flyttas? Fast egentligen är det inte så jobbigt, eftersom att inte allt ska rubbas. *krönika av: Sara Nilsson, Högalidskolan 9c*

När jag var liten minns jag hur min farmor brukade ta mig till en lekpark en bit från där jag bor. På andra sidan av vägen stod en staty och bredvid den, ett bibliotek som vi så ofta besökte efteråt. Dock lånade vi aldrig, för min farmor ville vara så anonym hon kunde. I den blåa, väldigt slagna och trasiga sackosäck som nästan helt var täckt i silvertejp, kunde man hitta mig - läsandet i en bok som jag inte förstod alls, men bilderna gjorde mig glad. När jag hade "läst" färdigt brukade farmor njuta av några gratis koppar kaffe medan jag stod och tittade genom fönstret ut mot vägen. "När jag blir stor ska jag ta mina barnbarn till järnvägsparken" brukade jag tänka för mig själv och stirrade intensivt på parken. Jag försökte innerligt anstränga mig för att få en bild av mig och min familj leka tillsammans. Nu idag har jag insett att det inte kommer hända.

Vår förträffliga vinterstad ska snart halvt kollapsa samtidigt som en ny del kommer att byggas upp. Jag befinner mig i min boning i skrivandes stund och jag vet att min vackra utsikt härifrån inte kommer att vara densamma länge till. Nog eftertraktar jag det nya centrumet som stolt kommer att blåsa upp inom några år, samtidigt som jag vill att det ska vara som det alltid ha varit. Stan ligger nära mig som bor kring Luossaområdet, likaså järnvägsparken och badhuset. Ändå måste jag skicka en tanke åt de stackars människorna i Tuolla för hallå, dom bor inte lika nära det vi kallar centrum som jag gör.

Kanske är det ändå min tur, min och mina grannars tur, att få njuta av ett centrum som är långt bort - men också bättre än någonsin.